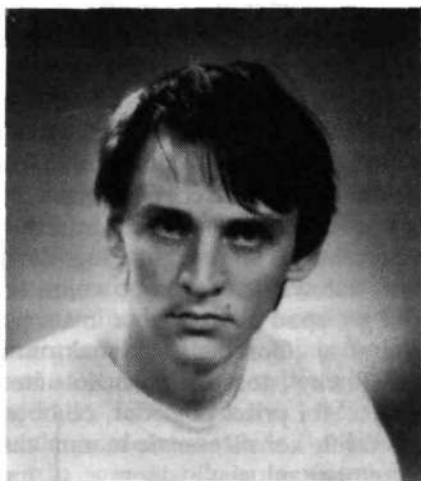


Ljubezenski spev za dekle v oranžnem



Rade
Krstič

*May the shadows freeze their image,
May the steps go by and by,
May the hands bring up the cup,
Always on the same side of the word,
On an average business of life,
Life that brings to the light of cry.*

Vstaniva, dvigniva
vsak svojo zemeljsko težo
in odidiva od tod.
Dvigniva vsak svojo popotniško culo,
vsak svojo pesniško mrežo
neizsanjanih sanj.
Za en hipec vrline
in potlačene strasti,
z neznanjem obtežene.
Pesmi, ki jih piševa,
slike, ki jih slikava,
kipce, ki jih kleševa,
pripravljava v tihoti
nesmrtnih trenutkov.

Študenti hodijo po muzejih
in iščejo med mojstrovinami
idilično pokrajino s pastirjem in ovcami.

Oranžna luč, ki prihaja izza stebrov,
 oranžna svetloba, ki vpije iz sivega kamna,
 je držala v rokah popoldansko sonce,
 držala je ročaj žuborečega izvira,
 izginjajoč v usta molka, ki je visel
 med prvim in zadnjim poljubom z očmi,
 držala je tetivo napetega loka,
 stiskala je cev nenapovedanih obetov,
 skočila je s stola, obmirovala pred njim,
 ki jo je vznemiril z naglim udarcem.

Prišla bo noč
 za oranžno svetlobo, ki je zdaj drugje
 in se oblači v primitivnejše barve.
 Noč bo, noč,
 da zatisneš oči pred ogledalom.
 Noč bo za spanje in sanje
 in noč za vse želje in skrivnosti ljubezni,
 ki se skrivajo po knjigah in ti odprejo prvo stran.
 Noč za življenje in noč za smrt
 in noč za tisoče vprašanj
 in za tisoče odgovorov in zagovorov
 pred nočjo za spolnost in strast.

Študenti hodijo po muzejih
 in iščejo med mojstroviniami
 idilično pokrajino s pastirjem in ovci.

In prišla bo noč,
 da bom vzkliknil: »Saj res!«
 Noč za spraševanje in problematiziranje,
 noč s temno glavo in pokritim obrazom.
 Vprašanje bo: »Zakaj ne neha?«
 Noč z modrim pokrivalom, s tiho molitvijo,
 ki se sliši iz svetih knjig.
 Vprašanje bo: »Zakaj trpi?«
 Saj res
 mirujejo besede.
 Zdaj je noč
 za razmišljanje in pesem, ki bo trajala.

Videl sem preveč, izvedel sem dovolj,
vem, kdaj bo jutro in za njim večer.
Z eno besedo sem se ujel na trnek.
Vidim luč, ki sveti na leseno mizo
nad knjigami, ki so sprte druga z drugo.
Zakaj potem ne neham?

Slišal sem glasbo, zaigrano od čela,
glasbo, globoko, visoko, preišljeno,
in ko sem jo slišal, me je spreletelo,
da bo izginila v nič, da bo vzela
samo sebe v nič, in sem se vprašal,
zakaj ne neham, zakaj potem ne neham?
Zakaj potem trpim?

Zagledal sem žensko, neznanko,
neznanko v oranžni obleki in z belo zapestnico,
za katero se je pozneje izkazalo, da je navadna ura.
Ali me njen duševni mir, njena ravnodušnost
pripravlja na to, da jo še kdaj zagledam?
Ženska, ki se je odpeljala naprej in izginila.
Zakaj potem še trpim?
Kaj pa naj povem?

Naj znova sedem na avtobus
in čakam, da prisede zraven,
da jo bom lahko kaj vprašal, izvedel od nje?

Moral bi zbrati dovolj poguma,
da jo čez čas zopet srečam.

In pesem, ki traja, se nikdar ne neha.
In odgovor: »Vse je v redu!«
Bežni utrinki lakote in smeh pred vrati,
ko stroj zaropota in šivi grejo postrani.
In tako čudno se konča sleherna beseda,
sleherno geslo pridoda svoje zrno na kup.
Bom še vedno opazoval in slepo zrl
v nepričakovano bitje, ki odstre zaveso,
da bi od tam prišlo kaj prijaznejše za pod noč?
Nisem vsemogočen, samo rahljam zemljo
s svojimi desetimi prsti, desetimi nohti.

Ni miru med štirimi stenami,
 grmi že v vsaki manjši vasi.
 Nič več mi ni jasno, moje čudenje
 nad stvarmi, nad predmeti, nad ljudmi,
 z vsem svojim brnenjem navznoter in navzven
 se je umaknilo pomislekom, da sem na tem svetu
 pripravljen storiti več kot drugi,
 ki pravzaprav čakajo samo na boljšo priložnost,
 da bodo tudi oni nekoč taki kot jaz.
 A vse gre v besede, v melanholične misli
 o tem in o tistem, o tem in o onem,
 o vsem, kar se vtiskuje pod jezik
 kot kakšen ogromni pečat pod pismom,
 kot hrepenenje po še enem življenju.

Pogovor v zgornjih nadstropjih
 je otroško zanimiv in prepričljiv,
 če mu prisluhneš, zato da se mu izogneš.
 Katero moč ti vlivata pero in črnilo,
 ko poslušáš in vlečeš na uho
 za ta kraj in ta čas primerno frekvenco,
 ko se sprožijo elementarne sile narave
 in v drobnih prvinah tipanja prilezejo
 do praga neslišnosti in samote?
 Če bi se dogodki razvrstili po času,
 v katerem nastajajo, kaj bi storil,
 kako bi obrnil ploščo na pravo stran?

Še bi rad govoril, vso noč
 bi govoril o tistih zadnjih rečeh,
 o tistem skrivnostnem pojavljanju,
 o izginotjih v vseenost bivanja,
 o oranžnozelenih neskladjih,
 o pomembnosti, ki se razkriva,
 tako da bi lahko začel odpuščati,
 včasih po malem, včasih preveč,
 kakorkoli bi že nanoslo.

Obravnavam samega sebe.
 Imel bom ključ za vsa vprašanja.

Bom hodil na sprehod? Smem poljubiti ustnice?
 Odkrival se bom pred vsem svetom
 in nosil v sebi toliko pesmi za vse.

Mislím, da bom popisal vse prazne strani.

Slišal sem, kako se te dotakne val večnosti,
 ne da bi ti vzel dragocenosti z mize,
 ko ura krepko zajadra čez polnoč.

Dolgo bom pisal eno samo pesem,
 ki ji še ne vem imena.



Milan
Kleč

Fliper

In vse to mi je šinilo v glavo, ko so se na hodniku še vedno butali. To se je dogajalo, ko je fliper še vedno igral. Jaz sem se sklonil in gledal v njegovo notranjost, kot da mi bo marsikaj razkril. Ali pa kot da bi mi lahko. Ker zakaj bi drugače sam igral. Igral je in postajati sem začel pozoren na gibanje kroglice. Prav pozoren sem bil, prav napet, ker se mi je zdelo ali pa sem hotel izsiliti iz nje, naj mi vendarle kaj pokaže. Ne-

kaj?! Lahko sem razbral, da se giblje v nekakšnih elipsah in kar je bilo naprej, ko se je umaknila iz kakšne točke, sem lahko ugotovil, da se že toliko časa premika in nisem se motil, da se je vrisala, kot da bi se drgnila na podlago. Kaj je tako delala povezave in bil sem začuden. Kot da mi hoče pokvariti avtomat, sem se ustrašil, toda ugasniti ga vseeno še nisem hotel. Pa saj ga nisem niti mogel. Tista sled kroglice pa je bila vedno globlje in nisem si upal pomisliti, kaj bi lahko to pomenilo. Z očmi sem večkrat planil tudi na številke, ki so se vrtoglavo obračale in že moram priznati, da takšnega rezultata še nisem nikoli dosegel, čeprav sem imel v načrtu, kar sem tudi že omenil, da bom obrnil fliper naokrog, kar naj bi pomenilo, da bi prišel do najvišjega možnega števila točk. Toda tisti dan so druge stvari delale zame in zopet sem pomislil na sosede, ki so se še vedno obmetavali.